

Arrest

nr. 175 512 van 29 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 16 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 18 mei 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, komt op 26 augustus 2005 België binnen en vraagt op 29 augustus 2005 asiel aan. Op 27 januari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Nadat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het dringend beroep tegen deze beslissing op 7 maart 2006 ontvankelijk verklaart, beslist hij op 28 april 2006 tot weigering van de vluchtelingenstatus. Bij arrest nr. 14 164 van 16 juli 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 31 juli 2008 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 26 maart 2009 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 29 648 van 8 juli 2009 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 10 september 2008 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Bij arrest nr. 22 277 van 29 januari 2009 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 9 januari 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 23 februari 2009 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 4 maart 2009 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 16 maart 2009 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 26 mei 2009 onvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 15 december 2011 ongegrond bevonden. Op 9 januari 2012 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. X

1.6. Op 11 juli 2012 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 6 november 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 149 778 van 17 juli 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 30 november 2012 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 4 december 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. De verzoeker dient een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing. Bij arrest nr. 100 944 van 16 april 2013 stelt de Raad de afstand van geding vast in deze zaak.

1.8. Op 10 december 2013 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 22 mei 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 130 305 van 29 september 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.9. Op 25 september 2014 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 20 maart 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.10. Op 20 april 2015 dient de verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

1.10.1. Op 15 oktober 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 164 995 van 31 maart 2016 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.10.2. Op 17 november 2015 dient de verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

1.10.3. Op 13 mei 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, met betrekking tot de onder de punten 1.10. en 1.10.2. genoemde aanvragen, tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 18 mei 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.04.2015 en 17.11.2015 werd ingediend door:

“(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten over: bijvoegsel aan de arbeidsovereenkomst van de L. (...) betreffende de wijziging van de arbeidsduur naar 28u/week vanaf 28.09.2015 en de loonfiches voor de maanden juli tot december 2015.

Uit de voorgelegde loonfiches kan niet vastgesteld worden dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voldoen aan de criteria van de artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. De inkomsten bedragen minder dan het geldende integratie-inkomen dat momenteel 1133,85 euro bedraagt.

Een behoeftenanalyse overeenkomstig artikel 42 §1, tweede lid van de wet is hier overbodig. De bestaansmiddelen bedragen immers minder dan het integratie-inkomen, hetgeen te weinig is om een op een behoorlijke manier van te leven.

Tevens werden er bewijzen voorgelegd met betrekking tot de persoonlijke inkomsten van betrokkene. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

“(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel, van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

Het staat buiten kijf dat men tot een onredelijk besluit is gekomen gelet op het feit dat verweerster heeft doen uitschijnen dat een leefloon voor een persoon met gezinslast zou volstaan.

De referentiepersoon verdient meer dan een persoon met gezinslast. De bewijzen hiertoe werden bijgebracht doch verkeerd beoordeeld door verweerster.

Had zij het dossier correct beoordeeld was zij niet tot dergelijk onredelijk besluit gekomen.

De beslissing is hiermee ook kennelijk onredelijk genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De administratie heeft haar beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Zij had – eerder aangevende dat een leefloon voor een persoon met gezinslast kon volstaan - hiermee moeten rekening houden bij de beoordeling.

Verweerster heeft manifest nagelaten dit te doen wat een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel en zo ook het rechtzekerheidsbeginsel.

Het middel is gegrond.

De bestreden beslissing is in die zin niet redelijk te noemen aangezien deze geen rekening houdt met wat verweerster eerder aan verzoeker heeft doen uitschijnen en de loonfiches die werden bijgebracht en waar verweerster in de bestreden beslissing naar verwijst doch niet correct beoordeelt in het licht van art. 40 ter Vw.

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd ook geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoekster anderzijds.

De middelen zijn gegrond.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel, de beginselen van behoorlijk bestuur, nl. het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft laten uitschijnen dat een leefloon voor een persoon met gezinslast zou volstaan.

Waar de verzoekende partij beweert dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft laten uitschijnen dat het leefloon zou volstaan, laat de verwerende partij gelden dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de inkomsten van de referentiepersoon minder bedragen dan het integratie-inkomen (leefloon) voor een persoon met gezinslast.

Dit bedrag is namelijk vastgesteld op 1.133,85 euro.

Het is dan ook niet duidelijk op welke wijze de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn, nu de referentiepersoon slechts 28u/week werkt en de inkomsten minder bedragen dan de drempel van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Verweerder laat verder gelden dat het aan de vreemdeling zelf toekomt om zorgvuldig te zijn en alle dienstige stukken waarop hij zich wil beroepen, voor te leggen, zonder dat de gemachtigde van de staatssecretaris nog bijkomende stukken moet opvragen. De bewijslast rust op de vreemdeling die de verblijfsaanvraag indient.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Geenszins toont verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onredelijk of onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan.

Verzoekende partij toont niet anders aan.

Gezien de bestaansmiddelen onvoldoende waren, diende geen behoeftenanalyse te worden gemaakt.

"De behoeftenanalyse die conform artikel 42 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient te worden uitgevoerd, strekt er toe te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Het laat aldus toe aan de aanvrager om aan te tonen, indien de referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat hun persoonlijke behoeften in het specifieke geval lager zijn dan 120% van het leefloon. De behoeftenanalyse ex artikel 42bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, laat evenwel niet toe inkomsten die bij het vaststellen van de bestaansmiddelen conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet werden uitgesloten, alsnog in aanmerking te nemen." (R.v.V. nr. 158.207 van 11 december 2015)

"Bij gebrek aan bestaansmiddelen in de zin van artikel 40tr van de Vreemdelingenwet wordt niet ingezien waarom de verwerende partij zou moeten overgaan tot een behoeftenanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoeker, als partner van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807)." (R.v.V.137.774 dd. 02.02.2015)

"Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat de bijlage 20 een behoeftenanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1 tweede lid van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoeftenanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu wordt ingevolge het determinerend motief de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een leefloon niet in aanmerking genomen." (R.v.V. nr. 136.172 dd. 14.01.2015)

"Waar de verzoekende partij thans meldt dat zij inwonend is bij haar schoonmoeder en deze een pensioen geniet waar geen rekening meer is gehouden, wijst de Raad erop dat haar aanvraag is ingediend in functie van haar echtgenoot en zij de inkomsten van haar schoonmoeder niet heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze er dan ook geen rekening mee kon houden, daargelaten de vaststelling dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voorzien dat de Belgische echtgenoot voldoende toereikende bestaansmiddelen dient te hebben. Om diezelfde reden kon de verwerende partij geen rekening houden met de kosten van het gezin die desgevallend lager zijn omwille van het samenwonen met de schoonmoeder van de verzoekende partij. Het gegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij eigenaar is van het appartement al waar zij wonen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dergelijke kosten of gebrek eraan kunnen enkel hun belang hebben voor het opstellen van een behoeftenanalyse. Bij gebreke evenwel aan het voorleggen van bewijzen betreffende het recente inkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij dient de

verwerende partij niet over te gaan tot het opstellen van een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 132.696 dd. 03.11.2014)

“2.12. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Uit het hierboven geciteerde wetsartikel blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris enkel moet overgaan tot een behoefteanalyse wanneer gebleken is dat de referentiepersoon niet voldoet aan de voorwaarde van de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, doch niet ten laste valt van de openbare overheden. In casu was echter gebleken dat de referentiepersoon reeds ten laste viel van de openbare overheden, waardoor een behoefteanalyse niet vereist is.” (RvV nr. 122.964 dd. 24.04.2014)

“Waar verzoekster nog aanvoert dat verweerder naliet na te gaan welke bestaansmiddelen zij en haar echtgenoot nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden moet worden gesteld dat zij niet aantoonbaar belang heeft bij haar grief dat verweerder naliet een dergelijke behoeftenanalyse door te voeren. Verzoekster betwist immers niet dat haar echtgenoot sinds augustus 2011 werkloosheidsuitkering geniet. Er blijkt derhalve niet dat hij over enig inkomen beschikt dat overeenkomstig artikel 10, §2 van de vreemdelingenwet door verweerder in aanmerking kan worden genomen.” (R.v.V. nr. 121.463 dd. 26.03.2014)

“In hetgeen voorafgaat, is al uiteengezet dat bij het berekenen van de bestaansmiddelen er geen rekening kan gehouden worden met de inkomensgarantie voor ouderen. Het kan niet ernstig betwist worden dat deze inkomensgarantie een uitkering is die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken en die het vroegere “gewaarborgd inkomen” vervangt. Dergelijke vergoeding verzekert een minimaal niveau van bestaanszekerheid en kan niet mee in overweging genomen worden om de totaliteit van voldoende bestaansmiddelen te bepalen nu zij tot het aanvullend bijstandsstelsel behoort. Ter terechtzitting hierop gewezen, stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid. De verwerende partij besluit dat er hoe dan ook geen voldoende toereikende bestaansmiddelen zijn aangetoond. Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat het bestaan van toereikende bestaansmiddelen niet werd aangetoond. Al de inkomsten, zijnde een inkomensgarantie voor ouderen, een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en een tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg, die de Belgische onderdaan in functie van wie de verzoekende partij gezinshereniging vraagt, komen niet in aanmerking ter bepaling van de bestaansmiddelen.

Gelet op het ontbreken van enig bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij diende in casu geen verdere ‘behoefteanalyse’ te doen in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Gelet op deze vaststelling diende de verwerende partij de verzoekende partij niet bijkomend de verzoekende partij te contacteren om haar onkosten op te vragen.

Een schending van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet is niet aannemelijk.” (R.v.V. nr. 125 604 dd. 13.06.2014, <http://www.rvv-cce.be>).

De Raad van State heeft zich hierover tevens uitgesproken in een arrest nr. 223.807 van 11 juni 2013 (stuk 3):

“Considérant qu’il ressort de l’article 40 ter précité que le ressortissant belge qui souhaite se faire rejoindre notamment par son conjoint étranger doit «démontrer» dans son chef, l’existence de «moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers», autre que ceux «provenant de régimes d’assistance complémentaires» notamment, et que cette condition est «réputée» rencontrée si ces revenus sont «au moins équivalents à cent vingt pour cent» du revenu d’intégration sociale; qu’il ressort en substance des travaux préparatoires à la loi du 8 juillet 2011 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers en ce qui concerne les conditions dont est assorti le regroupement familial, que le fait de ne pas atteindre le niveau de revenus «stables et réguliers» ainsi fixé ne peut ipso facto priver le candidat regroupant de son droit au regroupement familial car ce montant ne sert que de référence, mais qu’en ce cas, le législateur a prévu une «procédure relative à l’instruction des moyens de subsistance suffisants pour une famille concrète dont les ressources seraient inférieures au montant de référence exigé par la loi [...], afin d’évaluer quel est le

montant nécessaire qui permet à cette famille de subsister selon ses besoins individuels», sans faire appel à l'aide des pouvoirs publics; que tel est l'objet de l'article 42, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 précitée;

Considérant qu'en l'espèce, ayant constaté que la personne ouvrant le droit au regroupement familial ne disposait que de l'aide du Centre public d'action sociale de XXX, ce qui implique l'absence de tout moyen de subsistance au sens de l'article 40ter, alinéa 2, 1er tiret, de la loi du 15 décembre 1980, puisque les revenus provenant de régimes d'assistance complémentaires en sont exclus, il n'y avait pas matière à vérifier ensuite concrètement les moyens de subsistance de la famille en fonction de ses besoins propres, puisque lesdits moyens sont inexistantes et, partant, nécessairement insuffisants pour prévenir que le conjoint étranger du Belge ne devienne, à son tour, une charge pour les pouvoirs publics; qu'en considérant le contraire, en décidant, sur cette base erronée, que «la décision attaquée n'est pas suffisamment motivée», et en annulant l'acte administratif pour ce motif, l'arrêt attaqué viole les dispositions légales visées au moyen unique; que celui est fondé;»

Vrij vertaald :

“Overwegende dat voortvloeit uit artikel 40 ter Vreemdelingenwet dat de Belgische onderdaan die zich wil laten vervoegen door zijn Belgische echtgenoot dient aan te tonen over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, andere dan diegene die worden voorzien door de aanvullende bijstandsstelsels, en dat aan deze voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie ; dat voortvloeit uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, dat het feit dat niet wordt voldaan aan de voorwaarde van de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, niet ipso facto betekent dat de vreemdeling geen recht kan uitoefenen op gezinshereniging, aangezien dit bedrag slechts een referentiebedrag is, en dat de wetgever in dat geval heeft voorzien in een procedure gerelateerd aan de voorwaarde van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen voor een specifiek gezin waarvan de inkomsten lager liggen dan het referentiebedrag voorzien bij wet, teneinde op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden ; dat dit de doelstelling is van artikel 42, §1, alinea 2 van de Vreemdelingenwet.

Overwegende dat in casu, na te hebben vastgesteld dat de onderdaan die het recht op gezinshereniging opent enkel beschikt over een uitkering van het OCMW, hetgeen betekent dat hij elke vorm van bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40 ter, alinea 2, Vreemdelingenwet, ontbeert, aangezien de inkomsten afkomstig van het sociale bijstandstelsel uitdrukkelijk worden uitgesloten, bestaat er geen reden om na te gaan op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, aangezien de bestaansmiddelen onbestaande zijn en manifest ontoereikend om te vermijden dat de echtgenoot/vreemdeling op zijn beurt ten laste zou vallen van de Belgische overheid ;”

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger, nu uit de door de referentiepersoon voorgelegde loonfiches blijkt dat haar inkomsten “*minder (bedragen) dan het geldende integratie-inkomen dat momenteel 1133,85 euro bedraagt*” en met de persoonlijke inkomsten van de verzoeker geen rekening kan worden gehouden omdat het “*de Belgische onderdaan (is) die zich wenst te laten vervoegen, die*

dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken". Voorts wordt overwogen dat een behoefteanalyse overbodig is, nu de bestaansmiddelen minder bedragen dan het integratie-inkomen, hetgeen te weinig is om op een behoorlijke manier te leven. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het *"legaal verblijf in België is verstreken"*. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Deze bepaling luidde op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)"

Te dezen werpt de verzoeker op dat de bestreden beslissing onredelijk is genomen, nu de verwerende partij in een eerdere ten aanzien van hem genomen beslissing heeft laten uitschijnen dat het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast zou volstaan om te voldoen aan de voorwaarde te beschikken over toereikende bestaansmiddelen en dat dergelijke bewijzen werden bijgebracht.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoeker een *"bijvoegsel aan de arbeidsovereenkomst van de L. (...) betreffende de wijziging van de arbeidsduur naar 28u/week vanaf 28.09.2015 en de loonfiches voor de maanden juli tot december 2015"* heeft voorgelegd en dat *"(d)e inkomsten (minder) bedragen (...) dan het geldende integratie-inkomen dat momenteel 1133,85 euro bedraagt"*. De verzoeker werpt op dat de referentiepersoon meer verdient dan het integratie-inkomen voor een persoon met gezinslast, doch uit nazicht van de stukken van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon in het jaar 2015 in de maand juli € 1.065,37 netto verdiende, in de maand augustus € 807,25 netto, in de maand september € 786,31 netto, in de maand oktober € 1.000,09 netto,

in de maand november € 841,41 netto en in de maand december € 870,48 netto. Voor zover de verzoeker laat uitschijnen dat de referentiepersoon "*meer (verdient) dan een persoon met gezinslast*" – in de feiten uiteenzetting van het verzoekschrift maakt de verzoeker gewag van een (bruto) maandelijks basisloon van € 1.374,55, doch dit bruto bedrag is niet het inkomen waarover de referentiepersoon daadwerkelijk beschikt –, vindt zijn betoog geen steun in de stukken van het administratief dossier.

Voorts werpt de verzoeker op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nagelaten heeft in rekening te brengen dat de verwerende partij in het verleden had aangegeven dat het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast zou volstaan. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de voorgelegde inkomsten aan het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast heeft getoetst, doch heeft vastgesteld dat "*(d)e inkomsten (minder) bedragen (...) dan het geldende integratie-inkomen dat momenteel 1133,85 euro bedraagt*". De verzoeker verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom hij meent dat deze vaststelling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.5. De verzoeker maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.3.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing geen correcte toepassing van artikel 40*ter*

van de Vreemdelingenwet heeft gemaakt, zodat hij een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

3.3.7. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

D. DE BRUYN